

- 2) Vai nediskriminācijas princips saskaņā ar Pamat nolīguma 4. klauzulu liedz piemērot tādu valsts tiesību normu, kāda ir paredzēta 1994. gada 16. aprīļa Lēģislatīvā dekrēta Nr. 297 485. panta 1. punktā, kas nosaka, ka, lai noteiktu darba stāžu brīdī, kad personu pieņem pastāvīgā darbā, noslēdzot līgumu uz nenoteiktu laiku, līdz četriem gadiem noteikta laika darba ņēmēja statusā sniegtie pakalpojumi tiek ņemti vērā pilnībā, savukārt par nākamajiem gadiem tos samazina par vienu trešdaļu juridiskiem mērķiem un par divām trešdaļām ekonomiskiem mērķiem, jo, lai veiktu darbu noteikta laika darba ņēmēja statusā, netika veikta profesionalitātes sākotnējā objektīvā pārbaude atklātā konkursā, ko pretendents būtu veiksmīgi izturējis?
- 3) Vai nediskriminācijas princips saskaņā ar Pamat nolīguma 4. klauzulu liedz piemērot tādu valsts tiesību normu, kāda ir paredzēta 1994. gada 16. aprīļa Lēģislatīvā dekrēta Nr. 297 485. panta 1. punktā, kas nosaka, ka, lai noteiktu darba stāžu brīdī, kad personu pieņem pastāvīgā darbā, noslēdzot līgumu uz nenoteiktu laiku, līdz četriem gadiem noteikta laika darba ņēmēja statusā sniegtie pakalpojumi tiek ņemti vērā pilnībā, savukārt par nākamajiem gadiem tos samazina par vienu trešdaļu juridiskiem mērķiem un par divām trešdaļām ekonomiskiem mērķiem, ņemot vērā mērķi novērst situāciju, ka rodas štatā pieņemto darba ņēmēju, kuri pieņemti darbā pēc atklāta konkursa veiksmīgas izturēšanas, apvērsta diskriminācija?

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 7. augustā iesniedza *Giudice di pace di L'Aquila*
(Itālija) – *Gabriele Di Girolamo/Ministero della Giustizia***

(Lieta C-472/17)

(2017/C 347/19)

Tiesvedības valoda – itāļu

Iesniedzējtiesa

Giudice di pace di L'Aquila

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Gabriele Di Girolamo*

Atbildētāja: *Ministero della Giustizia*

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai miertiesneša – prasītāja dienesta darbība ietilpst jēdzienā “noteikta laika darba ņēmējs”, kas kopsakarā minēts Direktīvas 2003/88⁽¹⁾ 1. panta 3. punktā un 7. pantā, Pamat nolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas transponēts ar Direktīvu 1999/70⁽²⁾, 2. klauzulā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 31. panta 2. punktā?
- 2) Ja atbilde uz 1) punktā minēto jautājumu ir apstiprinoša, vai vispārējās jurisdikcijas tiesnesis [*Ordinario*] jeb tiesnesis “mantijā” var tikt uzskatīts par pastāvīgo darba ņēmēju, kas salīdzināms ar “miertiesnesi” – noteikta laika darba ņēmēju nolūkā piemērot Pamat nolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas transponēts ar Direktīvu 1999/70, 4. klauzulu?
- 3) Ja atbilde uz 2) punktā minēto jautājumu ir apstiprinoša, vai atšķirības vispārējās jurisdikcijas tiesnešu pieņemšanas pastāvīgā darbā procedūrā, to salīdzinot ar likumā paredzētajām atlases procedūrām, kas pieņemtas miertiesnešu pieņemšanai darbā uz noteiktu laiku, ir objektīvs pamats saskaņā ar Pamat nolīguma par darbu uz noteiktu laiku, kas transponēts ar Direktīvu 1999/70/EK, 4. klauzulas 1. punktu un/vai 4. punktu, lai attaisnotu to, ka nesēnākajā tiesas judikatūrā (“*diritto vivente*”) – Kasācijas tiesas apvienotās palātas spriedumā Nr. 13721/2017 un *Consiglio di Stato* [Valsts Padome] 2017. gada 8. aprīļa atzinumā Nr. 464/2017 – miertiesnešiem, kā prasītāja – noteikta laika darba ņēmēja gadījumā, nav piemēroti tie paši darba nosacījumi, kādus piemēro vispārējās jurisdikcijas tiesnešiem – salīdzināmajiem pastāvīgā darba ņēmējiem; kā arī to, ka nav piemēroti preventīvie un soda pasākumi par uz noteiktu laiku noslēgtu līgumu ļaunprātīgu izmantošanu, kas minēti iepriekš minētā Pamat nolīguma, kas transponēts ar Direktīvu 1999/70/EK, 5. klauzulā, un Lēģislatīvā dekrēta Nr. 368/2001 5. panta 4.a punktā minētā transponējošā valsts tiesību norma. Tas notiek situācijā, kurā nav valsts tiesiskajā regulējumā vai Konstitūcijas normā paredzēta pamatprincipa, kas varētu leģitimizēt gan diskrimināciju saistībā ar darba nosacījumiem, gan absolūto aizliegumu pārveidot miertiesnešu darba attiecības par pastāvīgām darba attiecībām, arī ņemot vērā agrāko valsts tiesību normu (Likuma Nr. 217/1974 1. pants), kas jau bija paredzējusi pielīdzināt darba nosacījumus un stabilizēt goda tiesnešu secīgas darba attiecības uz noteiktu laiku?

- 4) Katrā ziņā, vai tādā situācijā, kāda tiek šeit aplūkota, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta 2. punktam un Eiropas Savienības tiesībās izmantotajam neatkarīga un objektīva tiesneša jēdzienam ir pretrunā tāda miertiesneša darbība, kurš, būdams ieinteresēts noteiktā veidā atrisināt strīdu par labu prasītājam pusei, kura kā vienīgo darbu veic identiskas tiesas funkcijas, var aizstāt likumā noteikto piekritīgo tiesu tāpēc, ka augstākā valsts tieslietu struktūra – *Cassazione a Sezioni unite* [Kasācijas tiesas apvienotās palātas] – atsakās efektīvi aizsargāt prasītās tiesības, tādējādi liekot tiesnesim, kuram būtu piekritība pēc likuma, attiecīgā gadījumā atteikties no savas piekritības prasīto tiesību atzīšanā, lai gan attiecīgās tiesības – kā, piemēram, apmaksāts atvaļinājums pamata tiesvedībā – ir pamatotas Eiropas Savienības primārajās un atvasinātajās tiesībās situācijā, kurā attiecībā pret valsti tiek tieši vertikāli piemērots “Kopienu [Savienības]” tiesiskais regulējums? Gadījumā, ja Tiesa konstatētu Hartas 47. panta noteikumu pārkāpumu, tiek lūgts arī norādīt iekšējus tiesiskās aizsardzības līdzekļus, lai novērstu to, ka Savienības tiesību primārās normas pārkāpums arī valsts tiesiskajā regulējumā izraisa absolūtu atteikumu aizsargāt pamattiesības, kas aplūkojamajā lietā ir garantētas Savienības tiesībās.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 4. novembra Direktīva 2003/88/EK par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV L 299, 9. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 1999. gada 28. jūnija Direktīva 1999/70/EK par UNICE, CEEP un EAK noslēgto pamat nolīgumu par darbu uz noteiktu laiku (OV L 175, 43. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 8. augustā iesniedza Riigikohus (Igaunija) – AS Viking Motors, OÜ TKM Beauty Eesti, AS TKM King, Kaubamaja AS, Selver AS/Tallinna linn, Maksu- ja Tolliamet

(Lieta C-475/17)

(2017/C 347/20)

Tiesvedības valoda – igauņu

Iesniedzējtiesa

Riigikohus

Pamatlietas puses

Prasītājas: AS Viking Motors, OÜ TKM Beauty Eesti, AS TKM King, Kaubamaja AS, Selver AS

Atbildētājas: Tallinna linn, Maksu- ja Tolliamet

Prejudiciālais jautājums

Vai Padomes Direktīvas 2006/112/EK ⁽¹⁾ 401. pants ir interpretējams tādējādi, ka ar to nav saderīgs tāds valsts nodoklis, kas ir vispārīgi piemērojams un tiek noteikts proporcionāli cenai, taču iekasējams atbilstoši piemērojamajām tiesību normām tas ir tikai stadijā, kad prece vai pakalpojums tiek pārdots patērētājam, un tādējādi nodokļa galīgais maksātājs ir patērētājs, un tas ir uzskatāms par tādu nodokli, kas ietekmē kopējās pievienotās vērtības sistēmas darbību un kropļo konkurenci?

⁽¹⁾ Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīva 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2017. gada 4. augustā iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) – Pelham GmbH, Moses Pelham, Martin Haas/Ralf Hütter, Florian Schneider-Esleben

(Lieta C-476/17)

(2017/C 347/21)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof